

време тие повече и не гърматъ съ проклѣтиятъ топъ.

Станахме отъ трапезата. Капетанинътъ съ жената си отидоха да спатъ; а азъ отидохъ у Швабрина, у когото и просѣдѣхъ цѣла вечеръ.

ГЛАВА IV.

Двобой.

Преминаха нѣколко недѣли, а животътъ ми въ Бѣлогорската крѣпость стана за мене не само не тѣжакъ, но и приятенъ. У командантинътъ азъ бѣхъ приѣтъ като тѣханъ синъ. Мажътъ и жената бѣха твърде почтени хора. Иванъ Кузмичъ, който бѣше станалъ офицеринъ отъ простъ солдатинъ, бѣше необразованъ и простъ човѣкъ, но твърде честенъ и добаръ. Него управляваше жената му, а това са сѣгласяваше съ неговата безпечность. Василиса Егоровна управляваше и служебните работи така сѣщо, както и стопанските, т. е. тя управляваше крѣпостта така сѣщо, както и къщата си. Мария Ивановна престана твърде скоро да са срамува отъ мене. Ние са запознахме. Азъ разбрахъ, че тя е чувствително и благоразумно дѣвойче. Азъ са сближихъ съ това добро семейство сѣвсѣмъ незабѣлѣженно. Сближихъ са даже и съ Ивана Игнатича, съ едноокиятъ гарнизонни поручикъ, за когото Швабринъ бѣше измислилъ, че той ушъ са намира въ непозволителна свѣзъ съ Василиса Егоровна, което нѣмаше и сѣнка отъ истина. Разбира са, че Швабринъ са не безпоекеше за тая справедливость.

Направиха ма офицеринъ. Службата ми не тѣжеше. Въ крѣпостта, която са вадѣше само отъ бога,